

HET WOORD VAN DE WEEK

20e jaargang nr. 9

27 februari 1967

administratie
postbus 114, Utrecht
tel. 030-24641
postgiro 58

abonnementsprijs f 6,— per jaar
buitenland f 7,50 per jaar
voor België f 6,50
losse nummers f 0,50
verschijnt wekelijks

Orgaan van DE HUMANISTISCHE LUISTERKRING

En wat zegt een humanist er van ...

Spreeken voor de radio is wat je zou kunnen noemen een eenzaam avontuur. Je zit in je dooie eentje in een kamer te praten, door een glazen wand zie je alleen de technicus, die zich uitsluitend interesseert voor het geluid dat je produceert, niet voor de inhoud van wat je zegt, en je gehoor — daarvan hoop je natuurlijk wel, dat het veelkoppig zal zijn, maar je ziet er niemand van. Goed, eenzaam dus. Maar een avontuur? Is dat niet wat overdreven? Ja, misschien wel een beetje. 't Is in elk geval geen wild avontuur. Maar een element van verrassing zit er toch niet zelden in.

De vorige maand heb ik gesproken over dat, wat christenen en humanisten duidelijk van elkaar scheidt, en toen o.a. gezegd, dat wij humanisten geen enkele reden zien om aan te nemen dat God bestaat. Ik heb daar een paar brieven op gekregen van mensen die mij van het tegendeel trachten te overtuigen. Dat is natuurlijk niet verrassend. Maar verrassend vond ik wel het schrijven van een dame die het nodig vindt mij verwijtend voor te houden: „En hoeveel mensen zult u wel niet gekwetst hebben!” Waarmee gekwetst — dat stond er niet bij. Ik heb mijn verhaaltje dus nog eens overgelezen en nagegaan, of er iets in stond dat redelijkerwijs andersdenkenden zou kunnen kwetsen. Ik heb het niet kunnen vinden. Maar ik heb dan toch maar één mens of weinigen of velen aanstoot gegeven. Als dat inderdaad zo is, dan moet ik dat hebben gedaan door het blote feit dat ik geprobeerd heb zo duidelijk mogelijk uiteen te zetten wat ons humanisten scheidt van de christenen. Ik had eerlijk gezegd gedacht, dat we die fase van onverdraagzaamheid achter de rug hadden. In de beginjaren van het Humanistisch Verbond, toen men aan ons geluid nog niet zo gewend was, is ons meermalen verweten dat wij dingen zeiden die alleen al daarom niet gezegd mochten worden, omdat het gevaar bestond dat sommige mensen daardoor gekwetst zouden worden in hun heiligste overtuigingen.

Het kan misschien nuttig zijn het antwoord, dat ik hierop wel vaker gegeven heb, nog eens te herhalen: het recht om dat wat men voor waar houdt uit te spreken in een ernstig betoog dat niet is opgezet met de bedoeling te kwetsen, dat recht kan iemand toch bezwaarlijk worden ontzegd, omdat de dierbare overtuiging van sommigen de confrontatie met een andere overtuiging niet verdraagt. Bovendien, wie de Humanisten althans voor de radio niet wil laten zeggen wat zij denken, en tegelijkertijd de boodschap van de kerken wel graag wil horen, die maakt zich dunkt mij schuldig aan het meten met twee maten. En als ik mij goed herinner, staat er geschreven, dat „tweeërlei weegsteen den Here een gruwel” is. Ik heb hier zo pas het woord „onverdraagzaamheid” laten vallen. Ik wil daar nu aan toevoegen, dat men zich over uitingen van onverdraagzaamheid niet te gauw moet verwonderen: wij allen maken ons daar heel gemakkelijk aan schuldig. Wie strijdt vóór wat hij goed vindt en tegen wat hij slecht acht, kan makkelijk worden tot een kritiekloze bewonderaar van zijn medestrijders — en het is heel wel mogelijk dat zij deze bewondering helemaal niet hebben verdiend! — en hij loopt aan de andere kant het gevaar zijn tegenstanders zonder verdere redenen zedelijk te veroordelen, terwijl die heel wel van voortreffelijke gezindheid kunnen zijn. En dan verzeilt hij in de onverdraagzaamheid. Wie meent dat de voorstander van iets, dat hij zelf onzedelijk vindt, ook zelf onzedelijk moet zijn, en zich dan opmaakt om deze verderfelijke onzedelijkheid op de krachtigste manier te bestrijden, die komt al gauw terecht bij wat dan het eenvoudigst en ook het meest doeltreffend lijkt: bij de vervolging, misschien zelfs de verdelging van die als schurken beschouwde tegenstanders. Wij hebben vroeger gekend de vervolgingen om het geloof, de inquisitie; nu zucht men in vele landen onder politieke vervolgingen. Beide vormen van onverdraagzaamheid acht ik onzedelijk. Maar pas op, dat wil

2 uitzendingen per week

elke maandagavond van 19.40—19.50 uur de rubriek Geestelijk Leven. (Hilversum I)

elke vrijdagavond van 22.25—22.30 uur de rubriek Kort commentaar. (Hilversum II)

een radio-uitzending van maandag 27 februari 1967

alweer niet zeggen, dat ik nu het recht zou hebben aan te nemen dat alle godsdienstige of politieke vervolgingen door schurken zijn uitgevoerd. Nee, hoe vreemd het ook moge lijken, ik ben er van overtuigd dat beide vormen van deze uiterst gevaarlijke onverdraagzaamheid kunnen voortspuiten uit een goede gezindheid. In zijn Saint Joan laat Shaw zijn inquisiteur een rede houden, die zo eindigt: „Otschoon het werk dat ik te doen heb, wreed zou kunnen schijnen aan die lieden die niet weten hoeveel wreder het zou zijn het ongedaan te laten”. Als dit eerlijke woorden zijn — en zo heeft Shaw het ongetwijfeld bedoeld — dan is deze man allerminst onzedelijk, hij schiet alleen tekort in inzicht.

Wat wil ook weer niet zeggen dat hij dom is — dit zijn niet de woorden van een domme man —, maar zijn fanatieke geloofsijver brengt hem tot de overtuiging, dat alleen door meedogenloze vervolging de kerk kan en moet worden gered tot heil van de mensheid. En vrijwel hetzelfde geldt voor de politiek onverdraagzaam. Ook voor hen is, althans bij de besten, het doel, dat zij b.v. sociale gerechtigheid noemen, zo hoog en zo groot, dat dit grote doel de uiterst bedenkelijke middelen dan maar moet heiligen.

Wat ons alleen voor onverdraagzaamheid kan bewaren is respect voor de medemens. Het respect voor de andersdenkende brengt mee, dat ik rekening houd met het feit, dat zijn overtuiging die in mijn ogen niet waar is, voor hem een zelfde

betekenis heeft als mijn overtuiging voor mij, en dat ik hem dus niet mag bejegenen als iemand van slechte gezindheid of gebrekkige intelligentie omdat hij deze overtuiging is toegedaan. Met deze verdraagzaamheid mag natuurlijk en kan ook heel goed gepaard gaan de meest principiële bestrijding van de overtuiging die men onwaar acht. Maar die bestrijding moet zich dan voltrekken door argumenten en door argumenten alleen. Niet door b.v. een politieke tegenstander voor te stellen als iemand van een zedelijk bedenkelijk of intellectueel minderwaardig kaliber. En nu mogen wij niet ten onrechte de naam hebben een verdraagzaam volk te zijn, aan dit respect voor de medemens ontbreekt nog wel het een en ander dacht ik. De zogenaamde keiharde interviews zoals ons die soms worden voorgeschoteld op de televisie, lopen bepaald niet over van respect. Zij geven het slachtoffer lang niet altijd de kans zijn zienswijze rustig te ontvouwen, het lijkt niet zelden de bedoeling hen een pover figuur te laten slaan.

Wat er op die manier wordt getoetst is niet de waarde van iemands argumenten maar zijn slagvaardigheid en zijn handigheid om er zich uit te redden.

En af en toe zijn de vragen zo onbescheiden, dat ik wel een prijsje zou willen uitloven voor de man die de moed heeft te antwoorden: „Meneer Dinges, dat gaat u geen donder aan!”.

LIBBE VAN DER WAL

Het nieuwe profiel van de vrouw (7)

(Overgenomen uit Mens en Wereld dd. 10-12-1966)

Het moederschap-buiten-huwelijk en, daarmee verband houdende, de onwettigheid, worden tegenwoordig met andere, minder afwijzende, ogen bezien dan vroeger, nog maar betrekkelijk kort geleden. Waarom is het oordeel milder geworden ten opzichte van het meisje (of de vrouw) dat een kind krijgt, zonder dat ze getrouwd is?

Op een rechtsvergelijkend kongres, dat in de zomer van 1966 in Uppsala gehouden werd¹⁾, kwam deze vraag in een van de sekties ter sprake. De diverse antwoorden wierpen een aardig licht op een van de verschilpunten in juridisch denken tussen de kommunistische en de niet-kommunistische wereld. De jurist uit Roemenië zei: „Wij hebben de wet veranderd, zodat tussen wettige en onwettige kinderen geen verschil meer bestaat. En dus wordt bij ons (zoals in alle kommunistische landen) de ongehuwde moeder niet meer met de nek aangezien”. Kortom: verander de wet, dan zal de mening der burgers ook veranderen.

De kongresgangers in Uppsala, die uit westerse landen afkomstig waren, hadden niet zo snel een antwoord klaar op de vraag waarom men tegenwoordig ongehuwde moeders minder slecht beoordeelt dan vroeger. Sociale verschuivingen, nieuwe opvattingen, bevindingen van de zgn. menswetenschappen enz. tezamen, hebben het denken geleidelijk gewijzigd. Is de publieke opinie eenmaal om, dan kan men vervolgens proberen de wet aan te passen. Dus: eerst moet het denkklimaat onder de burgers gewijzigd zijn; de wet zal waarschijnlijk volgen.

Voor wat Nederland betreft bevinden we ons op het gebied van het denken over niet-gehuwde moeders, in een kenteringsfase. Dat zal tenslotte leiden — heeft gedeeltelijk al geleid — tot een ander type zorg voor en bemoeienis met ongehuwde moeders en haar kinderen. Van een traditionele, charitatieve, godsdienstige bemoeienis

zijn we gegroeid naar een vorm van maatschappelijk werk, grenzend aan toegepaste psychologie²⁾. Eventuele wijzigingen in de wet vormen een volgende fase in deze evolutie.

Het wil me voorkomen, dat ook de algemeen gekonstateerde verandering in het vrouwbeeld bij heeft gedragen tot een mildere oordeelsvorming. Gehuwde en ongehuwde moeders zijn niet meer gescheiden door een enorme afstand, „zonde” geheten. Alle vrouwen hebben een grotere zelfstandigheid gekregen en de gelijkwaardigheid van mannen en vrouwen groeit. Sexuele omgang tussen man en vrouw — binnen of buiten een huwelijk — zal steeds meer een kwestie worden van keuze van beide partners, waarbij de ene mogelijkheid niet a priori verkieslijker te noemen is dan de andere.

Voor diegenen, die dit onafhankelijke trekje in het nieuwe profiel van de vrouw maar een griezelige zaak vinden, een gedeeltelijke geruststelling. Het percentage onwettig geboren in ons land is tot nu toe laag, ongeveer 1,90 pct. In alle landen om ons heen is het aanzienlijk hoger.

In Amsterdam vonden in 1965, 12.642 wettige geboorten plaats en 760 onwettige geboorten (voor 1964 en 1963 waren de respectieve aantallen: 13.989 en 752; 14.090 en 674³⁾). Het percentage der onwettige geboorten is in Amsterdam daarom hoger dan het landelijke percentage, omdat een niet gering aantal niet-getrouwde aanstaande moeders de anonimiteit van de grote stad zoekt en misschien ook de hulp van de gespecialiseerde instellingen van ongehuwde moederzorg in Amsterdam.

Maar, afgezien van de cijfers, als op dit moment het ongehuwde moederschap beschouwd wordt als „een probleem van geestelijke gezondheidszorg”, zoals Trimbos stelt (bl. 37), dan is deze ontwikkeling (die nog maar in een beginstadium verkeert) mijns inziens mede een gevolg van de

andere plaats, die de vrouw is gaan innemen in onze maatschappij.

Vindt u het een cynische gedachtesprong om van het boven summier besproken „onveilig verkeer” over te stappen naar het andere, helaas ook niet altijd veilige verkeer?

De directeur van het psychologisch verkeerslaboratorium in Utrecht, drs. A. van der Burgh, schreef onlangs een uitermate interessant artikel over de verschillende manieren waarop mannen en vrouwen deelnemen aan het wegverkeer¹⁾. De schrijver tekent in zijn artikel misschien niet een nieuw vrouwenprofiel, maar hij maakt een aantal zaken, die voor Nederland nog niet eerder onderzocht waren, bijzonder duidelijk.

Mannen zijn van nature gericht op het bereiken van een doel, het tot stand brengen van iets, het zich doen gelden, het zich met anderen meten. Mannen moeten leren zich aan te passen, zij worden door schade en schande wijs. Maar vrouwen brengen het verlangen tot goede verhoudingen, tot harmonie en evenwicht met anderen met zich mee. Zij hebben een verantwoordelijkheidsgevoel, dat hun instelling t.o.v. snelheid, verkeersregels en politie positief beïnvloedt. Vrouwen vallen in het verkeer niet op gevaarlijk of onhebbelijk gedrag (uitzonderingen daargelaten), maar meer door extra voorzichtigheid, geringe doortastendheid en door het ruim-de-tijd-nemen bv. voor parkeren. In kritieke situaties reageert de man sneller, vlotter, met meer energie, helaas ook met aanzienlijk groter risico. Pas mannen, die ouder zijn geworden dan 44 jaar, en die over een grote rij-ervaring beschikken, krijgen een betere, rustiger instelling in het verkeer zoals vrouwen, over 't algemeen, van stonde af aan hebben. Verzekeringmaatschappijen in de V.S. kennen dan ook een systeem waarbij de premies die vrouwen moeten betalen, lager liggen dan voor mannen. De man begint pas een „normaal risico” te worden (zij het een groter risico dan de vrouw van gelijke leeftijd), als hij boven de 25 jaar en getrouwd is.

Getrouwd-zijn-van-de-man en veiligheid in het verkeer blijken ten nauwste samen te hangen. Het huwelijk betekent voor de man het verkrijgen van een beter evenwicht, voor de vrouw

maakt het niet veel uit; zij heeft dat evenwicht van nature — of streeft het althans na.

Wat vrouwen tekort komen, is meestal de ervaring en de geoefendheid in het verkeersmilieu. Zij is in de regel niet geïnteresseerd in de technische kanten van de zaak, maar ze maakt zich veel minder dan de man schuldig aan onaangepast hard rijden, veel geluid maken en betrokken raken bij ongevallen. Als bestuurder van een voertuig is in Nederland tussen 1958 en 1963 slechts één vrouw tegen twaalf à dertien mannen betrokken geweest bij een verkeersongeval. Van der Burgh besluit zijn artikel met de woorden: „De wijze, of wijs geworden, man achter het stuur en de door training en routine gevorderde rijden-de vrouw kunnen elkaar in het verkeer als betrekkelijk gelijkwaardig in bekwaamheid en zorgvuldigheid beschouwen”.

We hebben dikwijls vraagtekens gezet bij de nieuwe profilering van de vrouw; vele trekjes zijn nog niet goed zichtbaar, of overwaasd of zelfs tegenstrijdig met elkaar.

Welk een reden tot glimmende zelfgenoegzaamheid geeft ons nu dit, door een man geschreven, artikel waarin ons verkeers-silhouet tenminste glashelder getekend is. Het is wat langzaam en gaai, maar verder mooi, rustig en verantwoordelijk, kortom het is een P.P., een Pracht Profiel!

M. R.

¹⁾ VIIe Congrès international de droit comparé, 6—13 augustus 1966; Sectie II, A, 2: „l'évolution de la législation sur la filiation naturelle”.

²⁾ Zie voor dit alles uitvoerig het eerste samenvattende overzicht, dat in ons land is verschenen: „De niet-gehuwde moeder en haar kind” van H. F. Heymans en dr. C. J. B. J. Trimbos, 1964; uitg. Paul Brand.

³⁾ De cijfers zijn ontleend aan bijlage B van het jaarverslag over 1964 van de UVOM (Unie van Verenigingen voor Ongehuwde Moeders) en aan gegevens door de UVOM verstrekt.

⁴⁾ „Het psychologisch verschil tussen man en vrouw in het wegverkeer” — drs. A. van der Burgh, Verkeerstijdschrift, officieel orgaan van het Verbond voor Veilig Verkeer, augustus/september 1966.

Nog bedankt, Okke ... Wij lezen voor u in het Alg. Handelsblad dd. 5-1-'67:

„Het evangelie mag dan een dwaasheid zijn voor wie als de Grieken denkt, het is een en al wijsheid voor wie zo verstandig is om zijn denken te hervormen. Het loochenen van de opstanding is te dwaas om los te lopen. Het geeft geen pas om geen Pasen te vieren. Ongeloof is aanstellerij. Wij moeten de tegenwerpingen van de moderne mondige mens, die dwaás, niet al te serieus nemen: ze zijn op de keper beschouwd zo dom, zo kinderachtig ...”

Namens de enkele miljoenen Nederlanders, die er eerlijk voor uit durven komen ongelovig te zijn, en de nog eens even zovelen, die het in feite zijn, doch alleen op het bevolkingsregister nog van geloof blijken te weten, alsnog bedankt, dr. Okke Jager. Want het is inderdaad deze „mooie” dagsluiter van de tv, die in Trouw ook 1966 heeft gesloten met eens duidelijk te zeggen, wat hij denkt over die niet geloven. Hij richt zich rechtstreeks tot zijn geloofsgenoten, van wie hij vindt dat zij de laatste jaren te veel en te gemakkelijk te biecht gaan bij het ongeloof. Nu weten de meesten al wel dat ds. Jager de kunst verstaat om een stokstijf conservatisme achter Leidsepleintermen te verbergen zoals hij zijn met ver-

doemenis erfelijk belaste gelaat met moderne kosmetica weet te camoufleren. Hij bedoelt medestanders te wijzen op het steile pad der rechtzinnigheid, maar zegt dan zo even langs zijn neus weg, wat hij van wie niet geloven denkt.

Hij heeft het over journalisten, televisiesprekers en kunstenaars, die uit zuiver menselijke overwegingen „vechten tegen misstanden, die opgeruimd moeten worden. Op zichzelf,” zegt hij dan, „is het nuttig werk, maar het gaat uiteindelijk om niets, als zij die strijd niet voeren vanuit de opstanding. Zolang zij de opstanding loochenen ligt hun vechten in de lijn van hun eten en drinken en sterven; het is een spel vrijetijdsbesteding, amusement of een kramphouding, surrogaat, compensatie. Wij komen ze overal tegen tegenwoordig: moedige strijders tegen wilde beesten, die op den duur zelf wilde beesten worden, omdat zij niet geloven dat de Heer is opgestaan.”

Er staat nog meer, maar hiermede kunnen we het wel doen. Bedankt, Okke, maar probeer eens uit te zoeken, of het al niet waar is, wat je in datzelfde artikel schrijft: „Als wij niet bijtijds op nieuw aandacht vragen voor het anders-zijn van de kerk, blijft er alleen een openstaande deur over, met een leegte daarachter.”

Reclame

Wanneer ik mij van mijn huis naar mijn werk begeef, zie ik waarschijnlijk wel honderd en misschien wel honderden opwekkingen om bepaalde artikelen te kopen. Zodra ik mijn huis verlaat is er al dadelijk een heer die door middel van een lichtbak meedeelt, dat hij fotografische apparaturen te koop heeft. Als ik enkele schreden heb gelopen verneem ik, dat er niets gaat boven een bepaalde versteviging van het kapsel, daarna blijken er sinaasappelen te zijn, waar het sap gewoon uitdruipt, er is een verf die het zelf schilderen van de keuken tot een vreugde maakt, er zijn worsten die niet te overtreffen zijn en voordat ik tien minuten op weg ben heb ik de keus uit drie soorten sterke drank en vijf soorten sigaretten.

Het blijkt, dat een ongeteld aantal kleinhandelaars, grossiers, importeurs en fabrikanten zich dagelijks uitsloven onze aandacht te vestigen op hun produkten. Daar moet een enorme hoeveelheid arbeid en geld in gaan zitten en wat haalt het uit? Ik weet het niet. Psychologen hebben bevonden, dat iedereen te eniger tijd in een van de opgestelde fuiken loopt. Iedereen schijnt te denken, dat hij ongevoelig is voor de loktonen van de reclame en iedereen wordt er toch de dupe van.

Ik kan mij althans één keer herinneren, dat ik door reclame tot aankoop van een huishoudelijk werktuig ben overgegaan. Toen ik eens in een bioscoop wat afwezig zat te staren naar reclames voor trouwringen, nylonkousen, nerts mantels en nachtclubs, allemaal zaken waarmee ik geen bemoeienis (meer) heb, verscheen er opeens een frisse huisvrouw op het doek. Het bleek, dat zij van de vroege ochtend tot de late avond bezig was met een mechanisch kloppertje. Met een lieve glimlach bereidde zij in een oogwenk de smakelijkste spijzen en dranken. Versnaperingen die wij thuis hoogst zelden aten of dronken, omdat de bereiding zo slopend en tijdrovend was, werden door het gebruik van het kloppertje dagelijkse kost. Ik heb mijn echtgenote toen onmiddellijk zo'n toestel cadeau gedaan. Het succes is daverend geweest, zoals de weegschaal nog bijna dagelijks getuigt.

De laatste tijd heb ik mij weer herhaaldelijk in het verschijnsel der reclame kunnen verdiepen. Als ik voor het televisietoestel plaats neem om te zien en te horen waar ter wereld er brokken worden gemaakt en gelijmd, verschijnen er eerst vier kubussen op het glas, die onder een pinkelend geluid in de verte verdwijnen en dan begint de reclame.

In het nabije verleden heeft men ons verteld, dat reclame op de t.v. het heerlijkste was, dat wij konden beleven. Het is inderdaad dikwijls heel gek. Ik heb eens ergens gelezen, dat de reclame-makers zich bij voorkeur bedienen van twee middelen om de aandacht te trekken, namelijk sex en kleine kinderen of dieren. Nu leven wij

in een land, waarvan de bevolking, ondanks enkele opzienbarende uitwassen, gaarne binnen de perken blijft. Van de sex wordt dan ook maar in bescheiden mate gebruik gemaakt.

Het treft mij echter steeds weer, dat de zeepsoorten die worden aanbevolen (geheel uit natuurlijke bestanddelen vervaardigd, huidversterkend, verjongend, enz.) altijd worden gebruikt door jonge meisjes die al deze schoonheidsmiddelen niet nodig hebben. Zij zien er al redelijk fris en aantrekkelijk uit en het lijkt geheel en al overbodig, dat juist zij het overvloedige zachte schuim over de konen smeren. Nee, ik zou van de kwaliteit van deze bijzondere zeep eerder overtuigd worden als er nu eens een oud, rimpelig kereltje onder de douche stond, dat na één keer wassen als een jonge god op de buis verscheen. Zulke zeep zou ik misschien nog wel een kopen. Maar als wij, mijn echtgenote en ik, zo'n tiener zien poedelen, dan zeggen wij: „Niks voor ons, daarmee hadden ze veertig jaar geleden moeten aankomen”.

Er zijn ook verschillende merken tandpasta aan de markt. Dat wisten wij trouwens wel. Maar wij hebben nu bemerkt, dat er één bij is, waardoor de vonken er af vliegen. Dat spul zou ik nooit gebruiken. Mijn vak brengt mee, dat ik vaak met ernstige ambtsdragers moet spreken. En stel nu voor, dat je zo'n man steeds aan het schrikken maakt door hem een laserstraal toe te zenden vanaf de hoektand. Nooit!

Het is mij intussen wel duidelijk geworden, dat er ook aanbevelingen zijn die afstotend werken. In mijn familie heb ik een rustig en positief ingesteld man, die zijn vrouw ten strengste verboden heeft beschuit van een bepaald merk te kopen, omdat hij de bijbehorende reclame niet kan uitstaan. Een persoonlijk ben ik doodsbang van een zeker soort margarine, die zo onrustig op het gemoed werkt, dat je na gebruik allerlei dolle en vermoeiende dingen gaat doen.

Opmerkelijk is, dat al die beelden vergezeld gaan van een geleuter dat bedoeld schijnt te zijn voor zeer onderontwikkelden. De tektsprekers zijn voortdurend in extase. Mmm! Wat een overheerlijke koffiemelk!! Fijn! Appelstroop! De kleuters worden er groot en sterk van!!!

Het is bekend, dat tal van zegswijzen gemakkelijk worden overgenomen.

En ik vrees, dat na afzienbare tijd deze kindelijke opgetogenheid de normale gesprekston in vele gezinnen zal worden. In deze trant: Vrouw: „Koppie koffie?”

Man: „Mmm ja, van die heerlijke oploskoffie in vacuümverpakking. Altijd geurig en vers en ... in een wip klaar. En daarbij een scheutje van die verrukkelijke koffieroom, per grote fles slechts 87 cents!!”

Ik meen de eerste tekenen van deze hersenverweking reeds bespeurd te hebben.

H.H.

uitzendingen van het humanistisch verbond

vrijdag 3 maart 22.25 uur: Kort commentaar (Hilv. II)

maandag 6 maart 19.40 uur: „Bemoeien die humanisten zich daar ook mee?” J. Koops in gesprek met mevr. D. Roethof-Ensing (Hilv. I)

vrijdag 10 maart 22.25 uur: Kort commentaar (Hilv. II)

Voorts vragen wij uw aandacht voor:

dinsdag 14 maart 19.05 uur AVRO: Ontmoeting der levensovertuigingen.